

ZAOKROŽEVANJE ZNESKOV NA RAČUNU IN ODBITEK DDV

Pojasnilo DURS, št. 4230-117/2007, 3. 4. 2007

Davčni zavezanec cene za klic izkazuje na štiri decimalna mesta. Tako je na razčlenjenih računih znesek za posamezni klic prikazan na štiri decimalna mesta (zneski vmesnih operacij), na mesečnih računih pa se zneski za posamezne klice za isto vrsto storitve, npr.: klici v notranjem prometu, seštejejo in prikažejo na dve decimalni mesti, ker se znesek knjiži na ustrezni konto. DDV se obračuna in izkaže na računu od vsake storitve posebej. Zmnožek seštevka davčnih osnov in davčne stopnje zaradi zaokroževanja ni vedno enak seštevku vrstičnih postavk DDV. Razlike so se pojavljale že v sistemu tolarjev, vendar davčni zavezanci, ker so bile razlike v stotinih tolarjev, nanje niso bili pozorni. Zaradi opisanega nastajajo težave pri sestavi obračuna DDV-O in pri naročnikih, ko račune vnašajo v svoje evidence. Na vprašanje v zvezi s tem odgovarjamo:

Ali ima davčni zavezanec pravico do odbitka DDV v celoti, če je na prejetem računu znesek DDV višji, kot bi lahko bil obračunan od izkazane davčne osnove, razlika pa je posledica zaokroževanja posameznih zneskov na računu?

Če je na prejetem računu znesek DDV višji, kot bi lahko bil obračunan od izkazane davčne osnove, razlika pa je posledica zaokroževanja posameznih zneskov na računu, ima prejemnik računa pravico odbiti celotni znesek DDV. Znesek DDV je namreč obračunan pravilno, davčni zavezanec pa je ta znesek DDV tudi dolžan plačati ali ga je plačal.

Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06) ureja obveznost izdajanja računov v 81. členu. Obvezne sestavine računa, ki ga izda davčni zavezanec v skladu z 81. členom ZDDV-1, predpisuje 82. člen tega zakona. Davčni zavezanec mora na računu med drugim navesti:

- ***davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitve,***
- ceno na enoto brez DDV,
- kakršna koli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto, ter
- znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero zakon ta podatek izključuje.

ZDDV-1 določa le obvezne sestavine računa, davčni zavezanec pa lahko na računu izkazuje tudi več podatkov.

Glede seštevka davčnih osnov na enem računu Pravilnik o izvajanju zakona o davku na dodano vrednost – pravilnik (Uradni list RS, št. 141/06) v 139. členu določa, da če se račun nanaša na več vrst blaga oziroma storitev, se lahko vrednosti brez DDV, ki se nanašajo na blago oziroma storitve, ki so obdavčene z enako stopnjo DDV, seštejejo, od seštevka pa se obračuna DDV po predpisani davčni stopnji.

Kadar davčni zavezanec na računu obračuna DDV od vsake posamezne storitve ali blaga in skupni znesek DDV ugotovi s seštevkom posameznih zneskov DDV, se ta znesek pogosto zaradi zaokroževanja razlikuje od zneska, ki bi ga izračunal z obračunom DDV od seštevka posameznih davčnih osnov.

V zvezi s tem ugotavljamo, da se davčni zavezanec lahko izogne težavam, **če na računu izkaže znesek DDV, ki ga ugotovi z obračunom DDV od skupne davčne osnove po posamezni stopnji, ne pa seštevka DDV**, obračunanega od vsake posamezne vrste storitve ali blaga. Podatek o (skupni) davčni osnovi, od katere se obračuna DDV po

posamezni stopnji, je obvezen podatek na računu, predpisan z 8. točko 82. člena ZDDV-1. V tem primeru prejemnik računa ne bo imel dilem glede pravilnosti obračunanega DDV na prejetem računu.

V drugih primerih pa nastajajo razlike zaradi zaokroževanja in zastavlja se vprašanje, ali imajo davčni zavezanci pravico do odbitka celotnega DDV, če je znesek DDV, ugotovljen kot seštevek DDV po posameznih storitvah ali blagu, zaradi zaokroževanja višji. **Glede pravice do odbitka DDV v teh primerih menimo, da ima prejemnik računa na podlagi 63. in 67. člena ZDDV-1 pravico odbiti celotni znesek DDV. Če pride do razlik samo zaradi zaokroževanja, je namreč znesek DDV na računu obračunan pravilno, davčni zavezanec pa je ta znesek DDV tudi dolžan plačati ali ga je plačal.**